

ROBIN HOOD OP ZEE

ROBIN Hood vertrok naar de zeekust. Hij kwam in een klein visschersdorp aan, en besloot daar dienst te nemen bij de eenvoudige zeelieden, hopen op de wijde zee eenige afwisseling te vinden voor zijn smart.

Hij bood zich aan bij een weduwe, eigenares van een van de grootste visscherssloepen. Daar het juist een drukke tijd was, werd hij spoedig aangenomen, en op een heerlijken morgen begaf hij zich naar het strand, om de eerste zeereis te beginnen. Over zijn rug droeg hij zijn pijlen, en over zijn schouder zijn trouwen boog, want nimmer had hij ertoe kunnen besluiten, dit wapen af te leggen.

— Gaat ge de visschen doodschieten? vroeg een van de visschers spottend.

— Ha! riep een tweede, we kunnen de netten wel thuis laten voortaan. De vreemdeling zal ons leeren visschen met pijl en boog. Dat bespaart ons de moeite van netten breien en boeten.

Robin antwoordde niets op deze taal. Hij scheen ze zelfs niet te hooren. Hij begaf zich aan boord, en verrichtte er zijn eenvoudige werkzaamheden, zoo goed hij kon.

Zoo verliepen er eenige maanden.

Zekeren dag bemerkten de visschers in volle zee een vreemd vaartuig.

— Zeker een koopvaarder, meende een.

— Een schip uit Vlaanderen, meende een ander.

— Neen, neen, sprak een derde, die een scherpen blik had.

Dat is een Fransche boot en te oordeelen naar haar koers, komt zij op ons af.

— Wat kan ze van ons willen? vroeg Robin.

— Zoo vreemdeling, weet ge dat niet? werd hem gezegd. Het is waar, ge leeft ook zoo op uw eentje. Daarom dringen de berichten niet tot u door. Engeland en Frankrijk zijn in oorlog, en het schijnt me toe, dat gindsche bemanning geen vreedzame bedoelingen heeft.

— Wat kan ze bij ons, arme visschers, vinden? vroeg Robin.

Hij nam een pijl, legde hem in de pees van zijn boog.... (blz. 146)

— Niets, maar daarnaar kijken die mannen niet. Ze zullen ons schip als oorlogsbuit op sleeptouw nemen en onszelve meevoeren als krijsgesvangenen.

— Maar we moeten ons niet gevangen laten nemen, meende Robin, we moeten ons verdedigen, hen van ons afslaan.

— Wij moeten trachten dat schip te ontzeilen, riep de kapitein, want van een gevecht kan niets komen. We zijn te gering in aantal.

Ondertusschen naderde het Fransche vaartuig meer en meer. Het volgde de vluchtende Engelsche schuit, en zeilde veel sneller, zoodat ontkomen voor de visschers weldra onmogelijk werd. De Franschman wilde zijn prooi niet lossen.

Robin had een tijdlang over de borstwering naar het vreemde vaartuig staan kijken. Dan liep hij plots naar den mast en kwam weldra terug met pijl en boog. Als in zijn beste dagen in het woud, legde hij zijn pijlenkoker op zijn rug en spande even, als in oefening, de pees van zijn boog. Zijn gelaat stond ernstig.

Toen alle hoop op ontkomen voor de visschers moest opgegeven worden, nam hij een pijl, legde hem in de pees van zijn boog, spande aan en schoot. Een pijl snorde over de zee. Ginds, op het Fransche schip, weerklonk een kreet en stortte een man neer. Zijn krijgsgesellen snelden naar de borstwering, om te zien, wat er gebeurde, maar weer viel een man neer, getroffen in volle borst. De opvarenden van het Fransche schip hielden zich nu verborgen achter de borstwering, maar telkens er zich een vertoonde, viel hij getroffen neer.

Toen de twee vaartuigen dicht genoeg bij elkaar waren om te enteren, was het niet het groote Fransche schip, dat de enterhaken uitsloeg, maar wel de kleine Engelsche visscherssloop. Robin sprong vliegensvlug van het eene schip op het andere, met pijl en boog in de hand, en daar stond hij nog tegenover een bemanning van... drie weerbare mannen. Alle andere opvarenden waren gewond of gedood.

De drie overlevenden moesten zich overgeven op genade of ongenade. Ze werden aan boord gebracht van de sloep en daar in de ijsers geklonken.

Het was een goede prijs, dien de visschers gemaakt hadden.

De Franschman had schatten aan boord, bestemd om de oorlogskosten te bestrijden. Het schip voer van een Noordelijke Fransche haven naar een Zuidelijke, maar het was door een storm een heel eind uit zijn koers geslagen. De Franschen had-

den er eigenlijk heelemaal geen baat bij het kleine Engelsche visschersvaartuig aan te vallen, maar daar de Engelschen vijanden waren, had de bevelhebber van het Fransche schip hen toch krijgsgevangen willen maken. Dat avontuur was echter heelemaal anders afgeloopen dan van beide zijden eerst werd verwacht.

*
**

De aankomst van de Engelsche visschers met hun buit in de kleine haven, wekte heel wat opschudding. Het heele dorp liep leeg. De visschers moesten gauw hun heele avontuur vertellen. Dan werden ze in triomf door het dorp geleid. Maar wie men niet zag was Robin. Men ging hem zoeken, en vond hem kalm gezeten, in zijn kleine visscherswoning, waar hij bezig was zich nieuwe pijlen te versnijden.

— Robin! riepen zijn scheepsgezellen, kom mee, elkeen wil u zien!

— Waarom? vroeg Robin eenvoudig.

— Omdat ge ons allen voor gevangenschap, en misschien wel voor den dood hebt gered.

— Dat is toch heelemaal geen heldendaad, weerde Robin af, ik heb daarmee toch ook mezelf in veiligheid gebracht. Wat is daar voor buitengewoons aan?

Maar Robin had mooi tegen te stribbelen, hij moest mee, naar de kleine Marktplaats van het visschersdorp, waar alle vrouwen en kinderen waren samengekomen en waar men ook reeds den buitgemaakten schat had gebracht.

Bij zijn aankomst werd Robin luide toegejuicht. Hij groette vriendelijk terug, maar zijn gelaat bleef strak. Hij lachte niet.

De visschers brachten hem bij den schat.

— Dat geld behoort u, zeiden de eerlijke kustbewoners tot Robin. Gij hebt ons het leven gered.

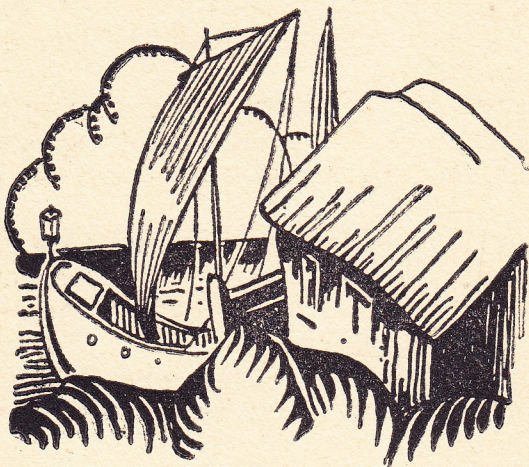
— Ik heb u reeds uitgelegd, dat ge zooiets niet zeggen moogt, antwoordde Robin. Het is ook niet waar. En geld heb ik niet nodig, vervolgde hij. De wereld heeft niets aanlokkelijks meer voor mij, sedert de dood mij mijn vrouw ontnomen heeft. Weet ge, wat ik u voorstel? We zullen het geld gebruiken om u betere en gezondere woningen te bouwen. We zullen het ook gebruiken om een fonds te stichten, ten behoeve van de weduwen en de weezen, wier echtgenoot en vader op de zee omkwamen.

Robin Hood, die door zijn vriendelijkheid en zijn zacht-

heid reeds aller harten gewonnen had, werd nu nog meer bemind.

Hij nam zelf de leiding bij den bouw van de nieuwe woningen en aan den oudste onder de visschers legde hij duidelijk uit, hoe met het buitgemaakte goud een steunfonds voor weduwen en weezen kon worden aangelegd. Den mannen leerde hij ook hoe zij zich met pijl en boog verdedigen konden.

Zoo verliepen er nog eenige maanden, die Robin doorbracht bij de eenvoudige visschers aan de zeekust.

ROBIN HOOD

A. HANS

L. OPDEBEEK · UITGEVER · ANTWERPEN

De Vlaamsche Jeugdserie

A. HANS

ROBIN HOOD

en

De Mannen uit het Woud

PENTEEKENINGEN VAN
JAN WATERSCHOOT

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1939

DE INHOUD

Een hachelijk Avontuur	blz. 5
De onwelkome Bode	» 11
Een Belegering	» 29
Kleine John	» 34
Vogelvrij !	» 51
Allans Terugkeer	» 66
Een gestoorde Huwelijksplechtigheid	» 76
De vrije Mannen uit het Woud	» 80
Nieuwe Moeilijkheden	» 88
Het Schuttersfeest	» 92
De Terechtstelling	» 119
De Terugkeer van Richard Leeuwenhart	» 124
Robin blijft in het Woud	» 137
Robin Hood op Zee	» 144
De Terugkeer naar het Woud	» 149
Robin onsterfelijk	» 158